

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 12-a după Rusalii

„Luați seama, fraților, să căutați viața cea veșnică!”

„Iar El a zis: „De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu. Iar de vrei să intri în viață, păzește poruncile”. (Matei 19, 17)

Domnul i-a spus unui anumit tânăr: *de vrei să intri în viață, păzește poruncile*. Nu i-a spus: *dacă vrei să ai viață, ci dacă vrei să intri în viață*, referindu-se la viață ca la viața cea veșnică.

Să ne referim mai întâi la **dragostea din această viață**. Fiindcă această viață este una iubită, indiferent de calitatea, tulburarea care se găsește în ea sau cât de rea este, oamenii se tem să o sfârșească. De aici trebuie să vedem, să ne gândim cât de mult trebuie să iubim viața veșnică, când această viață mizerabilă care la un moment dat trebuie să se sfârșească este atât de iubită.

Țineți seama, fraților, cât de dorită este acea viață când este una ce nu are sfârșit. Iubești viața aceasta, unde muncești atât de mult, unde alergi, unde ești ocupat și abia îți tragi sufletul. În viața aceasta, muncile cu greu pot fi numărate: semănatul, aratul, lucratul pământului, călătoritul pe mare, morăritul, gătitul de bucate sau țesutul. Iar după toate aceste munci grele, viața ajunge la un sfârșit. Privește la ceea ce înduri în această viață pe care o iubești atât de mult. **Crezi cumva că vei trăi veșnic și nu vei muri niciodată?** Toate cad, chiar și templele, stâncile și marmura întărite cu fier, iar omul se găndește că n-o să moară?

Luați seama, fraților să căutați viața cea veșnică, unde nu veți mai avea parte de aceste lucruri, ci veți împărăți cu Dumnezeu pe vecie.

Fericitul Augustin († 430)

Sursa: *doxologia.ro*

Sfântul zilei

Sfântul Fanurie

Sfântul Fanurie s-a născut în insula Rodos din Grecia, însă nu se cunoaște data nașterii sale. Sfântul Fanurie a avut doisprezece frați, iar el a fost cel mai mare. După moartea tatălui său, mama sa ajunge să cânte și să joace prin diverse locuri. Când Fanurie descoperă acest lucru, decide să fugă în pustiu. Primește botezul și revine după un timp în orașul său natal.

Află că mama sa a murit în momentul în care a fost descoperită de el într-un local și că frații săi s-au răspândit prin lume.

Revine în pustie și duce o viață aspră, mânca o dată la trei zile. Prin rugăciune a adus tămăduire surzilor, orbilor, botezându-i și învățându-i dreapta credință. Cu toate că săvârșise atâtea minuni, este nevoit să părăsească cetatea, din cauza răutății oamenilor. Aceștia spuneau că minunile săvârșite de el nu sunt făcute cu ajutorul lui Dumnezeu, ci al demonilor. Se pare că ajunge în Egipt, unde o readuce la viață pe fiica regelui. În urma acești minuni, împăratul și slujitorii săi au

primit botezul.

După o vreme, vrăjitorii din Egipt s-au ridicat împotriva lui Fanurie și astfel, sfântul a fost supus la multe chinuri: i s-au tăiat mâinile și degetele de la picioare, urechile, i s-au smuls dinții, a fost bătut cu pietre, ca, în cele din urmă să i se taie capul.

Moaștele Sfântului Fanurie au fost descoperite de câțiva păstori, în jurul anului 1500, într-o peștera. Alături de moaștele sale, au găsit și o piele de animal pe care era scrisă viața Sfântului Fanurie.

(Sursa: *crestinortodox.ro*)

Hristos și bogății

Conținutul Evangheliei din Duminica a XII-a de după Rusalii lămurește **atitudinea Mântuitorului Hristos față de bogăți și bogăție**. Un tânăr evlavios și înstărit vine la Hristos, rugându-L să-i lămurească o dilemă existențială: ce să facă pentru ca „să moștenească viața veșnică” (Matei 19, 16). Înțelegem din atitudinea lui că omul nu este doar o ființă biologică, ci și una teologică. **Bogatul din Evanghelie** avea de toate care ar fi putut să-l mulțumească: bani, putere, vigoarea vieții. Mulți râvnim la ele și credem că ne-ar aduce fericirea, dar pe el se vede că nu-l satisfăceau. Îi mai lipsea ceva, doar că acel ceva era esențialul: certitudinea veșniciei fericite. Deci, un **tânăr serios, responsabil, preocupat de viața de aici**, însă îndeosebi de cea de dincolo, conștient de efemeritatea bunurilor pământești. De aceea nu s-a lăsat furat de mirajul prosperității materiale, căutând adevărata fericire și avuție. Nu-l încânta siguranța conferită de bani și demnități lumești, ci îl preocupa viitorul său etern.

Impresionat de aspirațiile acestuia, **Mântuitorul îi amintește poruncile** pe care trebuie să le îndeplinească. Dialogul devine și mai interesant când interlocutorul Domnului confirmă că pe toate le-a păstrat, le-a respectat de când se știe. Cunoșcându-i inima și taina vieții, Hristos completează: „**dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi**” (Matei 19, 21). Auzind îndemnul categoric al Învățătorului, bogatul s-a întristat: strânsese multe averi, venindu-i greu să se dezlipească de ele; îl preocupa veșnicia, dar nu se putea detașa de cele materiale. În interiorul lui se ducea o luptă: conștientiza că adevărata bogăție pentru om o reprezintă urmarea lui Dumnezeu, însă bunurile lumești îi țineau sufletul încătușat. De aceea a plecat întristat. Domnul nu a insistat, respectându-i libertatea, dar și dificultatea dilemei sale.

Evanghelia nu ne spune ce s-a întâmplat cu acel tânăr. Doar **sentința rostită de Mântuitorul** ne rămâne înfricoșătoare: „**cât de greu vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce au averi**”. Și totuși o nădejde se naște din cuvintele de final ale Domnului, ca răspuns la întrebarea celor de față: „Doamne, atunci cine se poate mântui?”. „La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință” (Matei 19, 26). Bogatul evlavios, dar, se pare, zgârcit, a plecat contrariat: Hristos nu-i lămurise dilema, ci îi problematizase și mai mult existența.

Tradiția spune că tânărul, după un an de frământări și răstigniri ale lăcomiei și egoismului, s-a schimbat: a împărțit averile și l-a urmat pe Hristos devenind unul din cei 70 de ucenici ai Domnului. Relatând aceeași întâmplare, Sfântul Evanghelist Marcu adaugă un detaliu, aparent nesemnificativ: Hristos l-a privit „**cu dragoste**” pe tânăr. După Sfinții Părinți, acesta nu era chiar un adolescent, ci un bărbat în puterea vârstei: reușise să-și facă un rost în viață, să accedă într-o funcție, să-și agonisească avere. Aș zăbovi asupra unui **amănunt**: Domnul l-a privit cu dragoste, pentru i-a plăcut întrebarea adresată de el. Cum am spune astăzi, i-a ridicat mînea la fileu. Și cum să nu-i fie dragă întrebarea, de vreme ce a fost întrebată Viața despre viață, Mântuitorul despre mântuire, Învățătorul despre cea mai importantă învățătură a Sa, Adevărul despre adevărata cale către Cer, Desăvârșirea despre desăvârșire?!

Aidoma tânărului din Evanghelie, poate că unii dintre noi se vor tulbura și întrista regăsindu-se oarecum în pielea lui: păzesc poruncile Domnului de când se știu; postesc, merg la Biserică, trăiesc moral și echilibrat, au o brumă de avere strânsă pentru zile negre. Oare ce le-ar spune lor Hristos? Să împartă tot ce au săracilor? Să-și lepede toate responsabilitățile sociale, profesionale, apoi să-l urmeze Lui?

Ca să înțelegem de ce Domnul i-a cerut așa ceva bogatului din Evanghelie, trebuie să zăbovim asupra lămuririlor date de sfinții tâlcuitori ai textului biblic: Mântuitorul, prin acest răspuns ferm – **o adevărată poruncă** –, îl cercetează, ca să vadă dacă este numai un avânt trecător sau e ceva statornic în dorința lui de a afla calea cea dreaptă. Împlinirea prescrierilor legii, deja respectate, nu a presupus un efort prea mare: ce-l ispitea pe el să fure, când avea de toate, sau să facă vreo altă nelegiuire, când nu avea nici un necaz cu nimeni? Însă Hristos prin răspunsul: dacă voiești să fii desăvârșit, a arătat în chip dumnezeiesc libera voință a omului. În om stă alegerea, iar Dumnezeu este Cel Care dă celor ce caută, celor ce cer și deschide celor ce bat (Luca 11, 9).

Dar **ce se înțelege prin noțiunea de desăvârșire?** După spusele dumnezeieștilor părinți, „**devârșit**” înseamnă deplin, exact, dezvoltat, matur, în măsură deplină, iar, atunci când face referire la o persoană, desăvârșirea presupune o persoană matură. În viziunea lui **Origen**, marele teolog al antichității creștine, cuvântul desăvârșire desemnează **o împlinire a lucrurilor, sfârșit**. Așadar, personajului din Evanghelie îi mai lipsea o lege pentru a fi desăvârșit. Îl despărtea de această stare doar dezlipirea sufletului de bogăție.

Deci desăvârșirea omului depinde atât de **respectarea poruncilor**, cât și de **renunțarea la bunurile trecătoare și de urmarea lui Hristos, de luarea Crucii Lui, de acceptarea și aplicarea învățăturii Sale**. Carevasăzică, Domnul nu-i cere să se lepede de avere, să se despartă de bani, ci să izgonească din sufletul său gândurile la avuții, dragostea de bogăție, excesiva poftă de bani și putere, căci ele înăbușă sămânța vieții veșnice. Cum ar putea porunci Mântuitorul celor care doresc să trăiască veșnic să facă vreun lucru ce le-ar vătăma și pângări viața făgăduită? N-a intrat oare Hristos în casa lui Zaheu sau a lui Matei, oameni bogăți și vameși? Hristos, însă, nu i-a îndemnat să se despartă de averi, ci să se folosească în mod corect de ele, curmând orice nedreptate.

De aici rezultă că **bogăția nu este rea în sine**, atunci când este agonisită cu dreptate fie prin moștenire sau muncă cinstită. **Rea este alipirea de ea, slujirea ei, transformarea averii în idol**. De aceea Hristos ne cheamă să ne schimbăm viața în bine, să dărâmăm idolii lăcomiei și mândriei ascunși în inima noastră și să lăsăm în locul lor să vină lumina și iubirea Lui cea mântuitoare.

Arhimandritul Mihail Daniliuc
Sursa: doxologia.ro